

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **PLP INVEST Moravia s.r.o.**
sídlem Zaoralova 1901/1, Brno
zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem nám. 28.října 1898/9, Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 5836/1.30/18-4 ze dne 12.10.2018

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce č.j. 5836/1.30/18-4 ze dne 12.10.2018 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13 200 Kč k rukám Mgr. Vratislava Taubera, advokáta, sídlem nám. 28.října 1898/9, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2018, kterým bylo změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj č.j. 10915/9.30/18-7 ze dne 5.6.2018 tak, že byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterých se měl dopustit tím, že dne 7.8.2017 umožnil třem osobám výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti, neboť jim v provozovně SUEZ Využití zdrojů, a.s., ve Vsetíně umožnil výkon závislé práce spočívající ve třídění a lisování odpadu v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání; konkrétně v rozporu s místem výkonu práce (povolení umožňovala výkon práce v Hrušovanech nad Jevišovkou) a v rozporu s druhem vykonávané práce (povolení byla vydána pro druh práce „93291 Manipulační dělník ve výrobě“); tím žalobce porušil § 92 odst. 3 písm. b) a c) a § 93 zákona o zaměstnanosti (1. přestupek). Dále se měl dopustit přestupku spočívajícího v tom, že v provozovně SUEZ Využití zdrojů, a.s. ve Vsetíně žalobce neměl dne 7.8.2017 kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávních vztahů, konkrétně dohody o provedení práce Cosmina Radulescu z Rumunska a pracovní smlouvy J. Š., čímž žalobce porušil § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti (2. přestupek). Za to byla žalobci uložena pokuta 115 000 Kč.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce předně namítá, že se prvního přestupku nedopustil, neboť činnost ukrajinských pracovníků na pracovišti SUEZ Využití zdrojů, a.s. naplňovala obsah činnosti manipulačního dělníka ve výrobě. Podle žalobce tato činnost není ohraničena a odvíjí se od charakteru činnosti zaměstnavatele. Navíc dochází k překrývání činností pod různě označené druhy práce. Žalobce má za to, že pojem výroba je široký a spadá pod něj i zpracování různých materiálů, např. právě i třídění odpadů.
3. Podle žalobce také není jasné, co pracovníci fakticky vykonávali. Úřední záznam, z něhož správní orgán vycházel, nelze podle žalobce použít jako důkaz ve správním řízení. Ze žádného jiného podkladu pak nevyplývá, že by pracovníci třídili odpad. Skutkový stav, z něhož správní orgán vycházel, tak nebyl zjištěn bez důvodných pochybností, a byl tak porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). K této námitce se navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil.

4. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že by bylo porušeno povolení k zaměstnání z hlediska místa, neboť pracovníci byli ve Vsetíně na pracovní cestě. Vyslat cizince na pracovní cestu přitom lze (jak plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu ve věcech sp.zn. 9 As 48/2013 a sp.zn. 1 As 67/2013).
5. Žalobce dále namítá, že i kdyby došlo k formálnímu naplnění přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, nebyla naplněna materiální stránka tohoto přestupku (společenská škodlivost). I kdyby žalobce připustil, že tři pracovníci se zařazením manipulační dělník ve výrobě fakticky pracovali u třídicího pásu s odpadem, nejedná se o skutečnost jakkoli narušující trh práce.
6. Pokud jde o uložení pracovněprávních dokladů na pracovišti, tak to podle žalobce nebylo rovněž prokázáno. Pokud by tomu tak bylo, chyběla by společenská nebezpečnost tohoto přestupku, neboť chyběly toliko doklady u dvou pracovníků. Podle žalobce je také uložená pokuta nepřiměřeně vysoká.
7. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za dostatečné a zákonné. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; rozhodoval bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 zákona o zaměstnanosti.
12. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce.

13. V nyní posuzované věci žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že pracovníci vykonávali práci u pásu na třídění odpadu, neboť tato skutečnost vyplývá jen z úředního záznamu, který sám nemůže být ve správním řízení důkazem. Žalovaný však poukazuje na to, že popis výkonu práce cizinců vyplýval ze „Seznamu kontrolovaných fyzických osob“.
14. Jak vyplynulo ze správního spisu, v takto označeném dokumentu je skutečně popsán druh práce konkrétních pracovníků „práce na pásu“ a „třídí odpad na pásu“. Tento dokument je jednotlivými pracovníky podepsán. Rovněž v úředním záznamu ze dne 7.8.2017, který je podepsán třemi kontrolními pracovníky správního orgánu, je uvedeno, že pracovníci žalobce vykonávali úklidové práce a třídili odpad na pásu. Shodně je činnost těchto pracovníků popsána i v protokolu o kontrole, aniž by toto zjištění žalobce jakkoli v námitkách rozporoval.
15. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že by popis výkonu práce byl uveden jen v úředním záznamu. Naopak popis pracovních činností je obsažen v seznamu kontrolovaných fyzických osob a těmi z nich je také podepsán. Zdejší soud se přitom ztotožňuje se žalovaným v tom, že svým podpisem tyto pracovníci vyslovili souhlas s tím, co je v tomto dokumentu uvedeno. Pokud žalobce namítá, že se jednalo o cizince, kteří nerozuměli tomu, co podepisují, nijak toto své tvrzení nedokládá. Naopak z této listiny vyplývá, že cizinec A. I. uvedl, že pracuje pro žalobce a „je vyslán na SC“; z toho je zřejmé, že alespoň tento cizinec česky hovořil a tedy i rozuměl. Zdejší soud je přitom toho názoru, že pokud by ostatní cizinci česky nehovořili a češtině nerozuměli, je pravděpodobné, že by alespoň jeden z nich tuto skutečnost uvedl, případně podpis odmítl. Jestliže by pak bylo pravdivé žalobcovo tvrzení, že cizinci chtěli dodržet pokyn kontrolního orgánu, jistě by žalobce během kontroly uvedl, že pracovníci česky nehovoří a češtině nerozumějí. To se však nestalo. Stejně tak žalobce během kontroly nezpochybnil zjištění, že jeho pracovníci třídili odpad na pásu, a to ani v podaných námitkách proti protokolu o kontrole. Zdejší soud tedy tuto námitku považuje za nedůvodnou a účelovou.
16. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný k této námitce v napadeném rozhodnutí explicitně nevyslovil, je třeba s ním souhlasit. Byť žalobce námitku v odvolání uplatnil a žalovaný ji v rekapitulační části napadeného rozhodnutí shrnul, výslovně se k ní nevyjádřil. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že žalovaný v úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se ve vztahu k deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti plně ztotožňuje s prvostupňovým rozhodnutím a zcela na něj odkazuje. Prvostupňové rozhodnutí přitom totožnou žalobcovu námitku vypořádává na str. 5, kde uvádí, že úřední záznam nebyl jediným podkladem pro zjištění, že pracovníci třídili odpad na pásu. Byť by bylo vhodnější, aby i žalovaný k této námitce alespoň „ztratil slovo“, nelze vyloučit, aby ji vypořádal odkazem na prvostupňové rozhodnutí, ztotožnil-li se v této otázce s ním, jak žalovaný v daném případě učinil. Napadené rozhodnutí tedy není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné ani nezákonné.
17. Námitku žalobce, že nebylo prokázáno neuložení pracovněprávních dokladů na pracovišti, považuje zdejší soud rovněž za účelovou. Žalobce totiž tuto námitku během kontroly vůbec neuplatnil, a to ani v podaných námitkách; v protokolu o kontrole je přitom tato

- skutečnost zřetelně uvedena. Právě protokol o kontrole je pak dostatečným podkladem pro závěr, že žalobce pracovněprávní dokumenty neměl v místě pracoviště k dispozici.
18. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by pracovníci vykonávali činnost v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání.
 19. Ze spisu vyplynulo, že všichni tři pracovníci měli vydáno povolení k zaměstnání na druh práce „93291 Manipulační dělníci ve výrobě“.
 20. Podle § 89 odst. 2 věty první zákona o zaměstnanosti cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.
 21. Podle § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za podmínek, že se jedná o a) oznámené volné pracovní místo (§ 86 zákona o zaměstnanosti) a b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a 97 zákona o zaměstnanosti.
 22. Podle § 92 odst. 3 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání obsahuje a) identifikační údaje cizince, b) místo výkonu práce, c) druh práce, d) identifikační údaje zaměstnavatele, u něhož bude cizinec vykonávat zaměstnání, e) dobu, na kterou se vydává, f) další údaje nezbytné pro výkon zaměstnání.
 23. Podstatou sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda žalobce umožnil výkon nelegální práce tím, že jeho zaměstnanci (cizinci) vykonávali práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, pokud třídili odpad u pásu mimo místo, k němuž se povolení k zaměstnání vztahovalo (ve Vsetíně). Činnost u pásu žalobce považuje za souladnou s druhem práce „manipulační dělníci ve výrobě“.
 24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.7.2013, č.j. 9 As 48/2013-46, uvedl, že „cizince pracujícího na základě povolení k zaměstnání (§ 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) lze vyslat na pracovní cestu. Takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce, nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní cestu ale musí být časově omezené (§ 42 zákoníku práce z roku 2006) a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce“. V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, přičitatelné vedle zaměstnavatele i samotnému cizinci ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání“.
 25. Při vydávání povolení k zaměstnání cizince se posuzuje konkrétní situace v určitém místě; místní poměry se hodnotí s ohledem na druh pracovních pozic a s ohledem na časové hledisko. Tyto kategorie se odrážejí i v obsahu samotného povolení k zaměstnání cizince, které mj. obsahuje místo výkonu práce, druh práce a také dobu, na kterou se povolení

vydává [§ 92 odst. 3 písm. b), c) a e) zákona o zaměstnanosti]. Pokud by bylo kupř. možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by bylo možné bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn, což by mohlo vést až k destabilizaci trhu práce. Uvedený restriktivní přístup však nesmí vést k závěru o vyloučení obecných právních předpisů, včetně zákoníku práce, na vzájemný vztah zaměstnanců (včetně cizinců) a zaměstnavatelů. S ohledem na § 3 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti mají způsobilost být zaměstnancem dle zákoníku práce cizinci za stejných podmínek jako státní občané České republiky. Cizinci mají tedy – vedle specifických povinností stanovených zvláštními předpisy – stejná práva a povinnosti jako ostatní zaměstnanci.

26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.11.2014, č.j. 5 Azs 132/2014-45, podrobně vysvětlil důvody pro vydávání povolení k zaměstnání cizince s přesně vymezeným místem výkonu práce, druhem práce a také dobou, na kterou se vydává. Účelem posuzované úpravy je zejména zajištění primárního uspokojení potřeb zaměstnání pro občany České republiky, resp. ochrana trhu práce, tak, aby cizinci mohli být zaměstnáváni pouze na místech, na která nelze přijmout uchazeče o zaměstnání evidovaného na úřadu práce. Zaměstnávání cizinců je tak možné pouze tehdy, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Proto jsou povolení k zaměstnání vydávána jen pro konkrétního zaměstnavatele a ve vztahu k přesně vymezenému místu výkonu práce, druhu práce, a to i na určitý čas, neboť ve vztahu k této práci se posuzuje, zda je možné povolení k zaměstnání cizince vydat. Na každé volné pracovní místo je tak vydáváno samostatné povolení k zaměstnání a nepostačuje, že cizinec už jiné povolení má. Výkon jiného druhu práce cizincem, než který je v povolení zaměstnání uveden, je proto nutné považovat za výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání.
27. Zaměstnancům žalobce bylo vydáno povolení k zaměstnání pro druh práce „93291 Manipulační dělníci ve výrobě“ [kód 93291 přílohy sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „klasifikace zaměstnání“)]. Manipulační dělníci zahrnují podle klasifikace zaměstnání tato zaměstnání: knihařský dělník, pomocný a manipulační pracovník v textilní a oděvní výrobě, pomocný pracovník v polygrafii, dělník v textilní továrně, pomocný pracovník v kožedělném průmyslu, krmivářský dělník, dělník v kamenické výrobě, pomocný pracovník v dřevozpracujícím, pomocný pracovník v chemii, dělník ve strojírenské výrobě.
28. Pracovníci žalobce však vykonávali práce spočívající ve třídění odpadu u pásu v provozovně SUEZ Využití zdrojů a.s. ve Vsetíně, tj. práci „třídíče odpadů“ (kód 96120 klasifikace zaměstnání).
29. Zdejší soud souhlasí se žalovaným, že se dle klasifikace zaměstnání nejednalo o práci druhově zcela shodnou s prací, k níž se vztahovalo povolení k zaměstnání, navíc na místě, kde k tomu nebyli dle povolení k zaměstnání oprávněni.

30. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že již při kontrole (dne 7.8.2017) uvedl jeden z pracovníků (A. I.), že pracuje pro žalobce a „je vyslán na SC“ (tj. na „služební cestu“). O tom, že byli pracovníci ve Vsetíně na pracovní cestě, hovořil ostatně i provozní ředitel žalobce u žalovaného dne 10.10.2017 a následně to žalobce opakovaně uvedl při kontrole i během správního řízení a doložil k tomuto tvrzení také odpovídající listiny (souhlasy zaměstnanců s vysláním na pracovní cestu, cestovní příkazy spolu s vyúčtováním pracovní cesty, výdajové pokladní doklady o úhradě cestovních nákladů).
31. Žalovaný toto tvrzení žalobce odmítl s tím, že s ohledem na § 93 zákona o zaměstnanosti nemohli být pracovníci vysláni na pracovní cestu za účelem výkonu práce třídění odpadu.
32. Podle § 93 zákona o zaměstnanosti cizinec, který je držitelem modré karty, zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo mu bylo vydáno povolení k zaměstnání, může být zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu podle § 42 zákoníku práce, jestliže to odpovídá povaze jím vykonávané práce, pro kterou byla udělena modrá karta, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo povolení k zaměstnání.
33. Podle § 42 zákoníku práce se pracovní cestou rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal (odst. 1). Vysílá-li zaměstnavatel zaměstnance na pracovní cestu k plnění svých úkolů do jiné organizační složky (k jinému zaměstnavateli), může pověřit jiného vedoucího zaměstnance (jiného zaměstnavatele), aby zaměstnanci dával pokyny k práci, popřípadě jeho práci organizoval, řídil a kontroloval; v pověření je třeba vymežit jeho rozsah. S pověřením podle věty první musí být zaměstnanec seznámen. Vedoucí zaměstnanci jiného zaměstnavatele však nemohou činit vůči zaměstnanci jménem vysílajícího zaměstnavatele právní úkony.
34. Z uvedeného plyne, že cizinec může být vyslán na pracovní cestu, jestliže to odpovídá povaze jeho práce. Zdejší soud je přitom toho názoru, že i manipulační dělník ve výrobě může být poslán na pracovní cestu.
35. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.7.2013, č.j. 9 As 48/2013-46, připustil vyslání cizince na pracovní cestu, nicméně uvedl, že „*dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti*“. V posuzované věci má zdejší soud za to, že práce manipulačního dělníka ve výrobě, jak je popsána v klasifikaci zaměstnání (např. dělník ve strojírenské výrobě), a práce třídiče odpadů u pásu není natolik odlišná, aby se jednalo o zásadní změnu druhu práce, která by vylučovala zaměstnance na pracovní cestu vyslat. Dělník ve strojírenské výrobě nebo v textilní továrně jistě také může pracovat u pásu a jeho práce je tak s prací třídiče odpadů u pásu srovnatelná. Oba totiž vykonávají nepřiliš kvalifikovanou „pásovou“ činnost. Byť jsou klasifikací zaměstnání oba druhy zaměstnání zařazeny do různých klasifikačních skupin, jedná se o zaměstnání blízká a zásadně se

neodlišující. Tomu také odpovídá, že jsou v klasifikaci zatříděny v kapitole „Pomocní a nekvalifikovaní pracovníci“, navíc blízko sebe – třídiči odpadu jsou označeni jako „pracovníci s odpady“ (961) a manipulační dělníci ve výrobě spadají pod specializaci „pomocní pracovníci ve výrobě“ (962). Odlišnost zde spočívá toliko v tom, že zatímco manipulační dělník ve výrobě pracuje s věcmi, které se teprve používat budou, třídič odpadu pracuje s věcmi, které již mají svoji využitelnost za sebou. Tato skutečnost sama osobě podle názoru zdejšího soudu nezpůsobuje zásadní odlišnost obou druhů prací. Žalobce tak mohl pracovníky při dodržení totožnosti druhu práce vyslat na pracovní cestu. Na pracovní cestě pak mohli pracovníci s vydaným povolením „pomocný dělník ve výrobě“ vykonávat práci třídění odpadu u pásu. Názor žalovaného, že s ohledem na různý druh vykonávané práce tak učinit nemohl, tedy neobstojí. To vede ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

36. V dalším řízení bude na žalovaném, aby posoudil, zda skutečně byli tři pracovníci žalobce vysláni na pracovní cestu do Vsetína a zda tato pracovní cesta splňovala požadavky pracovní cesty, jak ji vymezil ve svých rozsudcích Nejvyšší správní soud. Teprve v případě, že bude zjištěno, že žalobce svoje pracovníky na pracovní cestu ve smyslu § 42 zákoníku práce neposlal, bude možné žalobce pokutovat za přestupek podle § 140 odst. 1. písm. c) zákona o zaměstnanosti. Proto se zdejší soud už nezabýval námitkami proti uložené pokutě.
37. To samé je pak třeba uvést i ve vztahu k námitce týkající se společenské škodlivosti tohoto přestupku, neboť není-li stanoveno nájisto, že se žalobce přestupku dopustil, není namístě posuzovat jeho společenskou škodlivost.
38. Ve vztahu ke druhému přestupku spočívajícímu v tom, že žalobce neměl v provozovně ve Vsetíně dne 7.8.2017 kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávních vztahů C. R. a J. Š., žalobce rovněž namítá, že chyběla společenská nebezpečnost tohoto přestupku, neboť chyběly toliko doklady u dvou pracovníků.
39. Správní orgány jsou povinny zkoumat tzv. materiální stránku správního deliktu; jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.10.2008, č.j. 7 Afs 27/2008-46, „*kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny správní delikty, nejen pro přestupky, uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu.*“ V daném případě správní orgány shledaly společenskou nebezpečnost v tom, že tím, že žalobce neměl v době kontroly na místě dokumenty dokládající uzavření pracovněprávních vztahů, bylo pro kontrolní orgán obtížné zjistit, zda pracovněprávní vztahy vznikly a žalobce je není schopen toliko prokázat, nebo zda se jedná o výkon nelegální práce. Po provedené kontrole totiž lze pracovněprávní dokumenty dodatečně vyhotovit. S tím zdejší soud zcela souhlasí. Jistě lze souhlasit se žalobcem, že společenská nebezpečnost jeho přestupku je nižší, než v případě přestupku, který by spočíval v nepředložení dokladů u více osob, neznamená to však, že tento přestupek společensky nebezpečný není vůbec. Tato námitka tedy ve vztahu k dalšímu řízení před žalovaným nebyla shledána důvodnou.

40. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
41. Nezbytnost zrušení i prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí žalovaný, neboť zjištěné nezákonnosti může žalovaný odstranit v odvolacím řízení.

V. Náhrada nákladů řízení

42. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za tři úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání společně se třemi režijními paušály – celkem tedy 3 x 3100 Kč + 3 x 300 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Celkem se tedy jedná o 13 200 Kč, které je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. dubna 2020

David Raus v.r.
předseda senátu